

Unsprezece zile

Ca în fiecare an, timp de câteva zile – întotdeauna fierbinți... –, Studioul Casandra găzduiește Gala Absolvenților Facultății de Teatru a UNATC din București. Pe scenă se perindă cele mai încheiate examene de an, producțiile cele mai bune ale absolvenților. Vara aceasta, gala s-a întins pe unsprezece zile, datorită multitudinii reprezentațiilor, dintre care trei invitate din străinătă-

reațiile de foire, plictiseală și plecarea din sală au fost firești. Și totuși, spectacolul merita mai mult. Scris de un autor contemporan apreciat în Brazilia, textul atinge o problemă căreia încă nu i s-a dat răspuns: sfârșitul. În 50 de minute, trei fete întruchipând una și aceeași persoană – Sonia – prezintă clipele dintre momentul în care moartea devine iminentă și moartea propriu-zisă,

mort. Atenția față de emisia cuvântului este lăudabilă, dar nu suficientă, de vreme ce totul este „servit” pe același ton. Studenții canadieni au redat cu platitudine un text atât de lung, încât te mirai cum de nu se plictisesc ei înșiși și nu pleacă acasă. Sibienii s-au prezentat cu două producții – un examen... shakespearean local și o piesă de sine-stătătoare, **Visând o limbă în care să ne înțelegem cu toții** de Heather McDonald (tradusă de Mircea Ivănescu). Din punct de vedere valoric, primul (intitulat **Visul... Cum vă place?** – s-ar fi putut numi și „Shakespeare combinat”) era categoric superior. Acest spectacol a fost prezentat la Blue Ridge Theatre Festival din Richmond, Virginia, S.U.A. Celor șase absolvenți le făcea plăcere să joace și să se joace. În schimb, la cel de-al doilea, lupta dintre sexe nu reieșea prea clar din interpretare.

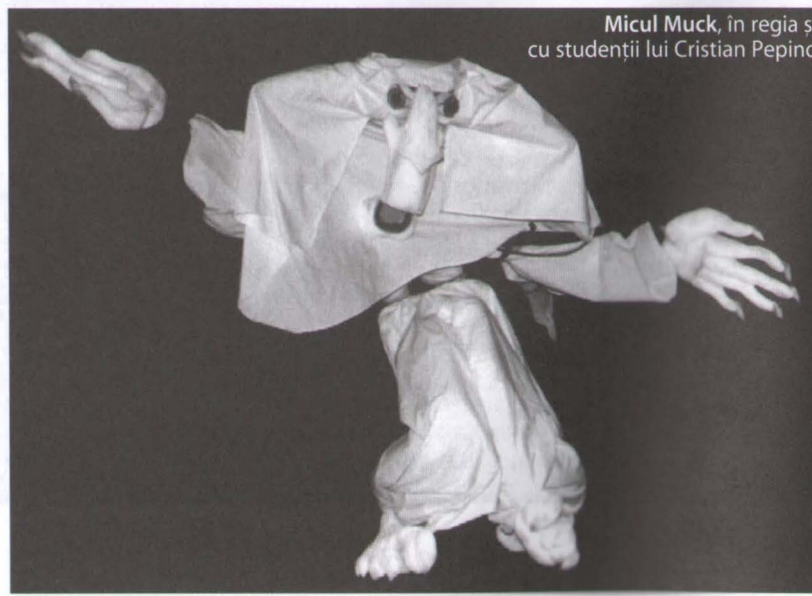
În **Tigrul** de Murray Schisgal am avut deseori impresia că actorii își pierd concentrarea, că ar fi avut nevoie de un punct de sprijin exterior. Spațiul de joc strâmt(at) părea și el să apese spectacolul. Regizoarea Gabriela Dumitru și scenografa Camelia Tutulan au preferat să mărească spațiul pe înălțime, astfel că i-au pus pe cei doi tineri (Ben – Mihai Cuciumeanu, Gloria – Ștefana Zamfirescu) să se limiteze la centrul scenei. Soluția nu este rea în sine, dar e nepotrivită pentru scena Casandrei, și așa de dimensiuni reduse. Studenții de la UNATC mai ales, crescuți în (nu neapărat pentru) cutia italiană, cu regulile și siguranța pe care o conferă ea

Marele Premiu al Galei: Ofertă de serviciu (clasa Gelu Colceag)

tea mai mult sau mai puțin apropiată spațial sau sufletește de noi: trei trupe (din Brazilia, din Chișinău și din Canada francofonă) venite de la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu. Este o premieră pentru tradiția Galei să primească spectacole de absolvență din alte țări. După cum tot o premieră este să acorde un premiu echipei tehnice a Casandrei și diplome de excelență „copiilor străzii”, actori de o stagione în spectacolul lui Radu Apostol **Acasă**, realizat la Teatrul „Ion Creangă”. Poate provoca un petec de hârtie o schimbare în sistemul nostru de protecție socială? Are pe cine emoționa mai mult decât o seară? Pentru că, altfel, înapoia unui gest frumos se află o gafă uriașă... Următoarele rânduri nu vor conține un top al celor mai bune spectacole/interpretări, ci doar al aspectelor celor mai interesante. Invitat din Brazilia, **Insonia** constituie spectacolul de licență a trei studente de la Universitatea din Salvador. Spectacolul era în portugheză; nimeni neîngrijindu-se să îl traducă sau măcar să îl prezinte mai pe larg,

clipe în care ultimele cercetări științifice pretind că amintirile din viață se succedă cu rapiditate, nu neapărat cronologic. În **Omul slut** (Universitatea din Moncton, Canada) parcă toți interpreții înghițiseră câte o suliță înainte de a intra în scenă. Joc înțepenit, cu fața la public sau – dovadă a cutezanței absolute – din profil. Teatru

Micul Muck, în regia și cu studenții lui Cristian Pepino

actorului, se simțeau parcă stânjeniți de atât de marea apropiere de publicul așezat pe două laturi ale spațiului de joc.

Spectacolul **Ofertă de serviciu**, deși laureat în Gală cu Marele Premiu, are câteva defecte deloc mici. Șapte tinere defilează în anticamera unui patron care nu se arată, povestindu-și crâmpoșele de viață. Dar scenele nu curg lin unele din altele. Din scaunele aranjate sobru la perete se ridică (destul de illogic, în concepția spectacolului), la răstimpuri, câte o actriță, înaintează spre centrul scenei, își spune replicile (sau păsul) și se întoarce la locul ei. E o mare diferență între ambiguitate și neclaritate, iar acest spectacol nu face prea bine distincția.

Zăpezile de altădată de Dumitru Solomon, spectacolul de licență al Cristiane Ripeanu, montat la teatrul din Brăila, anunță, prin siguranța conducerii actorilor și prin stilul „curat”, un regizor. Textul a fost bine servit, umorul lui - gustat și transmis. În **Cronici de toate zilele, cronici de toate nopțile** (regia: Ana Mărgineanu) sunt surprinse, destul de învălmășit, secvențe din viața strălucitoare a unui studio de fotografii de modă: drame, droguri, bănușii; iar în traiul modest din exterior, se înfiripă o idilă între doi necăjiți complexați și lipsiți de curaj.

Spectacolul în care s-a văzut cel mai bine atenția pentru actor, pentru cizelarea personajului fiecăruia a fost **Cei din urmă** de Gorki. Textul nu este ușor - lucru ce, uneori, se resimte în interpretare. Rareș Pârlog intră bine „în pielea” personajului - asprul Kolomițev -, dar nu are complexitatea acestuia, nu creează atmosfera de teroare ce s-ar fi cerut instaurată în căminul său. Iakorev (Cătălin Stanciu) apare slab și deșirat, cu aer de fanfaron; de la el nu poate veni nici o salvare și tocmai acest lucru face mai disperată încercarea Verei de a scăpa de măritișul pus la cale de tată.

În Aleksandr, Adrian Dumitru are duritatea, nepăsarea, chiar obrăznicia unuia care în scurt timp își va depăși chiar tatăl. Eredității el îi adaugă un oarecare farmec pervers. Buni: Liuba (Irina Melnic - cu mențiunea că gestul de început are ceva ostentativ, care o face mai degrabă antipatică decât de compătimit), Lești (Cristi Simion), Vera (Cristina Chirilă), Sokolova (Mihaela Bețiu), Piotr (Daniel Iordan).

Clasa de Actori-mănuitori păpuși și marionete a putut fi admirată în Gală cu **Micul Muck** de Wilhelm Hauff (regia: prof. univ. dr. Cristian Pepino), realizat în bunul și inepuizabilul stil Pepino, cu umor, jovialitate și fan-tezie.

În **D'ale carnavalului** de I.L. Caragiale (clasa prof. univ. Gelu Colceag), din păcate, interpreta serii a decis să facă personajul cel mai așteptat întotdeauna într-un spectacol cu **D'ale...**, Mița Baston, isteric de la un cap la altul și - mai rău! - isteria să se manifeste egal, pe același ton, actrița având aceeași expresie (nu expresivitate) pe chip. Te și întrebai cum de Nae Girimea a putut să și-o aleagă amantă; sau, dimpotrivă, nu te miri că o „traduce”. În Pampon, Ion Ionescu ne aduce aminte în multe momente, prin mimică și anumite tonuri, de regretatul Cotescu. Cătălin Stanciu (Crăcănel), deși a fost premiat și pentru rolul acesta, nu convinge în postura de mangafa. Ceea ce creează el acolo este mai degrabă o formă de Stan Laurel *redivivus*. Singura frază din text care îi vine personajului, așa cum îl interpretează el, ca turnată este aceea că a fost părăsit de opt ori. Juriul, format (în ideea că e normal ca judecata asupra muncii absolvenților să aparțină tot unor studenți) din membrele conducerii Galei, a acordat următoarele premii: Cel mai bun actor - Cătălin Stanciu, pentru rolurile Crăcănel din **D'ale carnavalului** și Alfred din **Before Breakfast**; Cea mai bună actriță - Rodica Lazăr, pentru rolurile Maria

din **Ofertă de serviciu** de Lia Bugnar și Dana Măgdici și Beba din **Noaptea asasinilor** de José Triana; Premiul special - studentului-regizor Radu Apostol pentru spectacolul **Before Breakfast** de Eugene O'Neill; Cel mai bun spectacol de comedie - **Zăpezile de altădată** de Dumitru Solomon; Cel mai bun actor-mănuitor - Ionuț Negrișanu; Management teatral - echipei care a organizat precedentă Gală a absolvenților, după cum se obișnuiește de ani buni. Dacă premiile ar mai putea fi ajustate, Ada Simionică nu ar putea fi omisă de la categoria „Cea mai bună actriță”. În cele trei spectacole în care a apărut a dovedit inteligență, talent și o disponibilitate specială pentru comedie, deși a avut și momente de profunzime dramatică.

Daria Dimiu

Reverența de adio

Eo postură oarecum inconfortabilă și, deopotrivă, un privilegiu să faci parte dintr-un juriu de teatru studentesc. Poți să ai parte, firește, de plictiseli și dezamăgiri, dar nici nu știi când, privind la scena nudă, se va produce revelația explozivă a valorii. O arcuire policromă de virtualități scilicitoare, într-o

erupție de energie proaspătă și de fantezie năzdrăvană.

Așa mi s-a întâmplat urmărind câteva spectacole ale studenților anului IV Actorie, clasa Cornelia Gheorghiu-Emil Coșeru (profesor de expresie corporală - Dana Coșeru; echipei i s-a alăturat Vitalie Bichir, autorul câtorva montări ce dovedesc o specială inven-

tivitate), de la Universitatea de Arte „George Enescu”. Dramă de atmosferă psihologică și comedie trăsniță, piese de sugestie expresionistă și inteligente improvizării în cheie postmodernistă, ei joacă dezinvolt, cu dăruire, orice, probând polivalența necesară. Ar fi de subliniat un aspect pe care destui, îndeosebi la facultăți bucureș-